

**MOKESTINIŲ GINČŲ KOMISIJA PRIE
LIETUVOS RESPUBLIKOS VYRIAUSYBĖS**

**SPRENDIMAS
DĖL N. R. 2017-10-26 SKUNDO**

2017 m. gruodžio 20 d. Nr. S-259 (7-236/2017)
Vilnius

Mokestinių ginčų komisija prie
Lietuvos Respublikos Vyriausybės,
susidedanti iš:
komisijos pirmininkės
komisijos narių

Editos Galiauskaitės
Martyno Endrijaičio – pranešėjas
Rasos Stravinskaitės
Andriaus Veniaus
Linos Vosylienės

sekretoriaujant
dalyvaujant mokesčių mokėtojui
mokesčių administratoriaus atstovėms

Ramutei Matkevičienei
N. R.
Ž. D. ir N. J.

2017-12-12 posėdyje išnaginėjusi N. R. (toliau – Pareiškėjas) 2017-10-26 skundą dėl Muitinės departamento prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (toliau – Muitinės departamentas) 2017 m. spalio 2 d. sprendimo Nr. 1A-238, n u s t a t ė:

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės (toliau – Komisija) 2016-08-10 sprendimu Nr. S-160 (7-110/2016) panaikino Muitinės departamento prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos 2016-05-11 sprendimą Nr. 1A-191 ir Pareiškėjo skundą perdavė centriniam mokesčių administratoriui nagrinėti iš naujo, konstatavusi, jog mokesčių administratorius neištyrė visų reikšmingų bylai aplinkybių, o būtent nepagrįstai nevertino ir netyrė dėl Prancūzijos įmonės „O1“ ir J. I. pripažinimo skolininkais muitinei pagal 1992-10-12 Tarybos reglamento (EEB) Nr. 2913/92, nustatančio Bendrijos muitinės kodeksą (toliau – Bendrijos muitinės kodeksas), 202 straipsnio 3 dalį dėl neteisėtai į Europos Sąjungos teritoriją įvežto automobilio „BMW X5“, kėbulo Nr. (*duomenys neskelbtini*), iš Šveicarijos Konfederacijos.

Ginčo atveju Komisija 2016-08-10 sprendime Nr. S-160 (7-110/2016) konstatavo, jog Pareiškėjas pagrįstai pripažintas skolininku muitinei dėl neteisėto prekės – ginčo automobilio, įvežimo į Bendrijos muitų teritoriją, taip pat pagrįstai šio automobilio muitinei vertei nustatyti netaikytas sandorio vertės metodas.

Muitinės departamentas 2016-09-12 sprendimu Nr. 1A-325 panaikino Vilniaus teritorinės muitinės 2016-02-17 sprendimą Nr. 2TR-19-0010 ir pavedė vietos mokesčių administratoriui atlikti pakartotinį patikrinimą.

Vilniaus teritorinė muitinė atliko pakartotinį patikrinimą, susijusį su ginčo automobilio įvežimu į Bendrijos muitų teritoriją, ir 2017-07-12 sprendimu „Dėl skolos muitinei įregistravimo už neteisėtai į Bendrijos muitų teritoriją įvežtas prekes“ Nr. 2TR-19-0016 (toliau – Vilniaus teritorinės muitinės 2017-07-12 sprendimas Nr. 2TR-19-0016) pripažino Pareiškėją, J. I. ir Prancūzijos įmonę

„O1“ solidariai atsakingais skolininkais muitinei už neteisėtai į Bendrijos muitų teritoriją įvežtas prekes – automobilį ir jiems įregistravo 2060 Eur mokesčinę prievolę, iš jų: 446 Eur maito, 13 Eur maito delspinigių, 1031 Eur importo pridėtinės vertės mokestį (toliau – PVM), 422 Eur PVM delspinigių ir 10 proc. dydžio 148 Eur maito ir PVM baudą.

Muitinės departamentas 2017-10-12 sprendimu Nr. 1A-238 patvirtino Vilniaus teritorinės muitinės 2017-07-12 sprendimą 2TR-19-0016.

Skundžiamame sprendime nurodoma, kad ginčo atveju nagrinėjamas Vilniaus teritorinės muitinės 2017-07-12 sprendimo Nr. 2TR-19-0016 pagrindumas dalyje dėl mokesčinės prievolės įregistravimo Pareiškėjui kaip vienam iš solidarių skolininkų muitinei už neteisėtai į Bendrijos muitų teritoriją įvežtas prekes – automobilį „BMW X5“.

Ginčo atveju taikytinos Bendrijos muitinės kodekso, 1993-07-02 Komisijos reglamento (EEB) Nr. 2454/93, išdėstančio Tarybos reglamento (EEB) Nr. 2913/92, nustatančio Bendrijos muitinės kodeksą, įgyvendinimo nuostatos (toliau – Bendrijos muitinės kodekso įgyvendinimo nuostatos), Mokesčių administravimo įstatymas (toliau – MAĮ) ir kiti teisės aktai.

Sprendime pažymėta, kad argumentai, nurodyti Pareiškėjo 2017-09-04 skunde Muitinės departamentui bei 2016-06-10 skunde Komisijai, yra analogiški, todėl Muitinės departamentas jų neatkartoja, nes ir Muitinės departamentas, ir Komisija juos išsamiai aprašė savo sprendimuose, pateikdami išsamią teisės aktų analizę ir paaiškindami, kodėl remiantis teisės aktais buvo įregistruota mokesčinė prievolė.

Muitinės departamentas pažymėjo, kad Komisija 2016-08-10 sprendime Nr. S-160 (7-110/2016), pasisakydama, ar pagrįstai mokesčių administratorius Pareiškėją pripažino skolininku muitinei, nurodė, jog pagal Bendrijos muitinės kodekso 202 straipsnio 3 dalies 3 įtrauką *skolininkais muitinei tampa asmenys, įsigiję arba laikę atitinkamas prekes ir jų įsigijimo arba gavimo metu žinoję arba, yra pagrindo manyti, turėję žinoti, kad prekės buvo įvežtos neteisėtai*. Taip pat Komisija pažymėjo, kad Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (toliau – LVAT) pastebėjo, kad iš ginčo teisiniams santykiams taikytinų teisės normų matyti, jog, sprendžiant neteisėtai į Bendrijos muitų teritoriją įvežtas prekes įsigijusio ir (arba) laikiusio asmens pripažinimo muitinės skolininku klausimą, *Bendrijos muitinės kodekso 202 straipsnio 3 dalies 3 įtrauka nereikalauja įrodyti, kad asmuo tikrai žinojo, jog įsigyja (gavna) neteisėtai į pastarąją teritoriją įvežtas prekes. Aptariamai sąlygai muitinės skolai atsirasti pakanka nustatyti, kad yra protingas pagrindas manyti, jog asmuo turėjo žinoti, kad įsigijo (gavo) ir (arba) laikė prekes, kurios buvo įvežtos neteisėtai*. Europos Sąjungos Teisingumo Teismas (toliau – ESTT) dėl Bendrijos muitinės kodekso 202 straipsnio 3 dalyje įtvirtintos frazės „yra pagrindo manyti, turėję žinoti“ 2011-11-17 sprendime byloje *Oliver Jestel prieš Hauptzollamt Aachen, C-454/10* yra pažymėjęs, kad *minėta frazė nurodo į rūpestingą ir apdairų subjektą* (22 p.). Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, sprendime konstatuota, jog tam, kad Pareiškėjas būtų laikomas skolininku muitinei, privalu nustatyti dvi kartu egzistuojančias sąlygas: pirma, jis įsigijo neteisėtai į Bendrijos muitų teritoriją įvežtą automobilį ir, antra, šio automobilio įsigijimo metu žinojo arba yra protingas pagrindas manyti, kad turėjo žinoti, jog šis automobilis buvo įvežtas neteisėtai.

Byloje nustatyta, kad Prancūzijos įmonė „O1“ 2013-10-16 išrašė sąskaitą faktūrą Nr. 44307 Pareiškėjui dėl automobilio pardavimo. Šiame dokumente pardavėjas nurodė, jog automobilis skirtas eksportui, jo kaina – 2100 Eur. „O1“ minėtą automobilį pagal naudotos transporto priemonės pirkimo sutartį įsigijo 2013-10-17 iš Šveicarijos įmonės S1. Ginčo automobilis Pareiškėjui buvo perleistas 2013-10-22 pagal automobilio perleidimo deklaraciją. Pareiškėjas automobilį 2013-11-27 pirkimo–pardavimo sutartimi už 7000 Lt (2027 Eur) pardavė J. I. Pastaroji, 2013-11-27 pateikdama VĮ Regitra prašymą Nr. 10114194 dėl transporto priemonės registracijos, be minėtos 2013-11-27 pirkimo–pardavimo sutarties ir draudimo liudijimo (poliso), pateikė transporto priemonės registravimo Šveicarijos Konfederacijoje dokumentą Nr. (*duomenys neskelbtini*). VĮ Regitrai automobilis buvo pateiktas su Šveicarijos Konfederacijos (CHE) valstybinio numerio ženklu (*duomenys neskelbtini*). Taigi ginčo medžiagoje esantys dokumentai patvirtino faktą, jog prieš įregistruojant ginčo automobilį Lietuvos Respublikoje, paskutinė jo registracijos vieta buvo

Šveicarijos Konfederacija, kuri nėra Europos Sąjungos narė, todėl iš šios šalies importuojamoms prekėms yra taikomi muitinės formalumai, nustatyti Bendrijos muitinės kodekse ir Bendrijos muitinės kodekso įgyvendinimo nuostatose.

Sprendime nurodoma, kad Prancūzijos muitinės tarnyba, atsakydama į Lietuvos muitinės administracijos užklausą, 2016-01-25 rašte nurodė, kad ginčo automobilis neužfiksuotas muitinės duomenų bazėje. Taigi ginčo automobilis nebuvo deklaruotas Prancūzijos muitinėje išleidimo į laisvą apyvartą muitinės procedūrai ir už jį nebuvo sumokėti importo mokesčiai.

Muitinės departamentas, atsižvelgdamas į nustatytas aplinkybes, patvirtinančias, jog Pareiškėjo iš Prancūzijos įmonės „O1“ įsigytas ir J. I. Lietuvos Respublikoje parduotas ginčo automobilis į Europos Sąjungos muitų teritoriją buvo įvežtas neteisėtai (nedeklaravus muitinėje, neįforminus importo deklaracijos ir neapskaičiavus bei nesumokėjus išleidžiant į laisvą apyvartą ir vidaus vartojimui vienu metu privalomus sumokėti importo mokesčius), sprendime konstatavo, jog pirmoji būtina sąlyga pripažinti Pareiškėją, J. I. ir Prancūzijos įmonę „O1“ skolininkais muitinei buvo įrodyta.

Sprendžiant klausimą, ar Pareiškėjas turėjo žinoti apie automobilio įvežimo iš Šveicarijos Konfederacijos į Europos Sąjungos muitų teritoriją neteisėtumą, privalu buvo nustatyti, kad yra protingas pagrindas manyti, jog jis turėjo žinoti, kad įsigijo transporto priemonę, kuri buvo įvežta neteisėtai.

Muitinės departamentas dėl Pareiškėjo argumentų, jog ginčo automobilis įsigytas iš Prancūzijos įmonės, todėl Pareiškėjas neturėjo pagrindo manyti, kad transporto priemonė buvo neteisėtai įvežta į Europos Sąjungos muitų teritoriją, nurodė, jog Komisija šiuo klausimu pažymėjo, tai, jog Pareiškėjo ketinamo įsigyti (ir įsigyto) automobilio techniniame pase buvo nurodyta, kad ši transporto priemonė yra registruota Šveicarijos Konfederacijoje (CHE), Prancūzijos įmonė „O1“ 2013-10-16 Pareiškėjui išrašytoje sąskaitoje faktūroje Nr. 44307 dėl transporto priemonės pardavimo nurodė, jog transporto priemonė skirta eksportui, Pareiškėjui turėjo sukelti pagrįstą abejonių, ar automobilis į Europos Sąjungos teritoriją įvežtas teisėtai. Pareiškėjas, veikdamas rūpestingai ir atidžiai, privalėjo su minėto automobilio pardavėju „O1“ išsiaiškinti visas aplinkybes, susijusias su automobilio įvežimu į Europos Sąjungos teritoriją ir jo pateikimu muitinei, pareikalauti pateikti importo mokesčių sumokėjimą patvirtinančius dokumentus, tačiau šių veiksmų neatliko.

Sprendime pastebima, kad Pareiškėjas nepateikė jokių įrodymų, kad ginčo automobilis, iki įregistruojant jį Lietuvos Respublikoje, buvo registruotas kitoje Europos Sąjungos valstybėje narėje (Prancūzijos Respublikoje). Priešingai, būtent minėtas transporto priemonės registracijos dokumentas, 2013-10-16 sąskaita faktūra Nr. 44307, 2013-10-22 automobilio perleidimo deklaracija patvirtina, kad automobilis buvo paženklintas Šveicarijos Konfederacijoje išduotu valstybiniu numeriu (*duomenys neskelbtini*). Taip pat pastebėta, jog Pareiškėjas 2013-11-27 pirkimo–pardavimo sutartyje patvirtino, kad J. I. perduodamos transporto priemonės identifikavimo numeris ir kiti duomenys atitinka jos registravimo dokumente nurodytus duomenis.

Sprendime teigiama, kad ginčo medžiagoje nustatytų aplinkybių visuma sudaro protingą pagrindą manyti, kad Pareiškėjas turėjo žinoti, jog įsigijo automobilį, kuris į Europos Sąjungos muitų teritoriją buvo įvežtas neteisėtai. Teigti, kad Pareiškėjas nagrinėjamu atveju elgėsi taip, kaip tokioje pačioje situacijoje elgtųsi *bonus pater familias* – apdairus, rūpestingas ir atidus asmuo, nėra pagrindo.

Muitinės departamentas pažymėjo, jog Komisija, nustačiusi, kad Pareiškėjas įsigijo transporto priemonę ir jos įsigijimo metu turėjo žinoti, kad automobilis buvo įvežtas neteisėtai, 2016-08-10 sprendime Nr. S-160 (7-110/2016) konstatavo, kad Pareiškėjas pagrįstai pripažintas skolininku muitinei.

Sprendime dėl Bendrijos muitinės kodekso 202 straipsnio 3 dalies aiškinimo akcentuojama, kad pagal ESTT suformuotą praktiką Bendrijos teisės aktų leidėjai siekė plačiai apibrėžti asmenis, laikytinus skolininkais, kai neteisėtai įvežamos importo muitais apmokestinamos prekės, t. y. minėta norma siekta plačiai apibrėžti skolininko sąvoką, atsižvelgiant į skolininkų solidarumo taisyklę, nurodytą Bendrijos muitinės kodekso 213 straipsnyje, pagal kurią keli asmenys, turintys sumokėti skolą muitinei, už tokią skolą atsako solidariai. Leidėjas taip pat siekė išsamiai numatyti sąlygas,

pagal kurias nustatoma, kas yra skolininkai (2004-09-23 sprendimo byloje *Spedition Ulustrans, C-414/02, 25 p., 31 p., 39 p.*; 2005-03-03 sprendimo byloje *Merabi Papismedov ir kt., C-195/03, 38 p.*).

Muitinės departamentas nustatė, kad ginčo automobilį, kuris iki registracijos Lietuvos Respublikoje buvo registruotas Šveicarijos Konfederacijoje, iš Šveicarijos įmonės S1 pagal naudotos transporto priemonės pirkimo sutartį 2013-10-17 įsigijo Prancūzijos įmonė „O1“. „O1“ 2013-10-16 išrašė sąskaitą faktūrą Nr. 44307 Pareiškėjui dėl transporto priemonės pardavimo, ją perleidžiant 2013-10-22 pagal automobilio perleidimo deklaraciją. Pareiškėjas automobilį 2013-11-27 pirkimo–pardavimo sutartimi pardavė J. I. J. I. vardu VĮ Regitrai 2013-11-27 buvo pateiktas prašymas dėl transporto priemonės registracijos, be minėtos 2013-11-27 pirkimo–pardavimo sutarties ir draudimo liudijimo (poliso) pateikiant transporto priemonės registravimo Šveicarijos Konfederacijoje dokumentą Nr. (*duomenys neskelbtini*). Automobilis VĮ Regitrai buvo pateiktas su Šveicarijos Konfederacijos (CHE) valstybinio numerio ženklų (*duomenys neskelbtini*). Minėta transporto priemonė Bendrijos muitų teritorijoje (Lietuvos Respublikoje) buvo įregistruota J. I. vardu. Nustatęs šias faktines aplinkybes, Muitinės departamentas padarė išvadą, kad Vilniaus teritorinė muitinė, atsižvelgdama į Komisijos siūlymą, pagrįstai pripažino solidariai atsakingais muitinei skolininkais visus tris asmenis.

Sprendime dėl Prancūzijos įmonės „O1“ pažymima, kad Vilniaus teritorinė muitinė laiku informavo šią įmonę apie jos įtraukimą į solidarius skolininkus, išsiųsdama raštus Nr. (9.2/49)-2V-5710 (2017-04-12), raštą Nr. (9.2/49)-2V-7901 (2016-05-23) ir 2017-07-12 sprendimą Nr. 2T-19-0016 įmonės registracijos Prancūzijoje adresu. Tarptautinių pašto siuntų pristatymo kontrolės sistemos (*LP Express*) duomenimis, Prancūzijos įmonė „O1“ siunčiamus raštus gavo. Kauno teritorinė muitinė 2017-08-21 raštu Nr. (11.84/35)-1B-8002 „Dėl informacijos pateikimo“ kreipėsi į Lietuvos Respublikoje esančias bankų įstaigas dėl informacijos, ar Kauno teritorinės muitinės rašte nurodyti mokesčių mokėtojai turi atsiskaitomasias, valiutines ir mokėjimo kortelių sąskaitas (ir jose esančius lėšų likučius). Nesant sąskaitų ir lėšų, mokestinės nepriemokos išieškojimas teisės aktų nustatyta tvarka ir terminais perduodamas tos šalies, kurioje registruota užsienio įmonė, atsakingai institucijai. Kauno teritorinė muitinė 2017-09-04 priėmė sprendimą Nr. 10000383928 „Dėl mokestinės nepriemokos išieškojimo teisės perdavimo kitai valstybei“, kurio nusprendžiamojame dalyje nurodė, kad nusprendžia perduoti išieškojimo teisę dėl šios įmonės Prancūzijos Respublikos kompetentingoms institucijoms.

Muitinės departamentas sprendime dėl automobilio muitinės vertės nustatymo pažymėjo, jog Komisija 2016-08-10 sprendime Nr. S-160 (7-110/2016) detalai aptarė ir automobilio muitinės vertės nustatymo klausimą, todėl papildomai dėl to nepasisako. Akcentavo, kad Komisija savo sprendime, atsižvelgusi į tai, kad Pareiškėjas muitinei nepateikė prekių sandorio vertei pagrįsti reikalingų dokumentų ir duomenų, kaip to reikalauja Bendrijos muitinės kodekso įgyvendinimo nuostatų 178–181 straipsniai, konstatavo, jog muitinė teisėtai ir pagrįstai netaikė Bendrijos muitinės kodekso 29 straipsnio 1 dalies nuostatų ir automobilio muitinę vertę nustatė, vadovaudamasi Bendrijos muitinės kodekso 31 straipsnio 1 dalimi, naudodama duomenis, kuriuos galima gauti Bendrijoje, t. y. remdamasi VŠĮ „Emprekis“ 2013 m. spalio mėn. Elektroniniu žinynu „Autotransporto kainos Lietuvoje“.

Dėl atleidimo nuo delspinigių ir baudų mokėjimo

Muitinės departamentas, išnagrinėjęs Pareiškėjo prašymą atleisti nuo baudų ir delspinigių mokėjimo, vadovaudamasis MAĮ 141 straipsnio 1 dalies ir 100 straipsnio nuostatomis, sprendime pastebėjo, jog Komisijos 2016-08-10 sprendimu Nr. S-160 (7-110/2016) konstatuota, jog Pareiškėjas pagrįstai pripažintas solidariai atsakingu muitinei dėl neteisėto prekės – ginčo automobilio, įvežimo į Bendrijos muitų teritoriją.

Muitinės departamentas pažymėjo, jog Pareiškėjas jokių kitų įrodymų, pagrindžiančių jo prašymą dėl delspinigių panaikinimo, nepateikė. Nesant kitų Pareiškėjo pateiktų argumentų, įrodančių, jog jis nėra kaltas dėl padaryto pažeidimo, sprendime konstatuota, kad Pareiškėjas negali būti atleistas nuo jam apskaičiuotų delspinigių, remiantis MAĮ 141 straipsnio 1 dalies 1 punkte įtvirtintu pagrindu.

Sprendime pabrėžiama, kad Pareiškėjas nevykdė MAĮ 40 straipsnyje įtvirtintų pareigų (laiku ir tiksliai įvykdyti mokesstinę prievolę, bendradarbiauti su mokesčių administratoriumi). Būdamas rūpestingas ir protingas asmuo būtų žinojęs (yra pagrindas manyti, kad turėjo pagrindo žinoti), kad į Bendrijos muitų teritoriją įvežtos prekės turi būti apmokestinamos, būtų pasidomėjęs ar sumokėti privalomi mokėti mokesčiai. Po Komisijos sprendimo įsiteisėjimo, Pareiškėjas nesikreipė į mokesčių administratorių dėl skolos už neteisėtai įvežtų prekių (automobilio) disponavimą apskaičiavimo. Todėl, Muitinės departamento vertinimu, Pareiškėjas elgėsi nesąžiningai.

Sprendime taip pat nurodoma, kad muito suma nagrinėjamu atveju į apskaitą buvo įtraukta jau kitą dieną po sprendimo surašymo dienos, t. y. 2011-01-19, kas atitinka Bendrijos muitinės kodekse 218 straipsnio 3 dalies nuostatas.

Muitinės departamentas Vilniaus teritorinės muitinės 2017-07-12 sprendimą Nr. 2TR-19-0016 pripažino pagrįstu ir teisėtu.

Pareiškėjas su Muitinės departamento sprendimu nesutinka.

Dėl pripažinimo skolininku muitinei

Pareiškėjo teigimu, jis negali būti laikomas muitinės skolininku.

Bendrijos muitinės kodekso 202 straipsnio 3 dalies 3 įtraukoje nustatyta, kad *importo skolos muitinei atsiradimo atveju skolininku laikomas inter alia asmuo, įgijęs arba laikęs neteisėtai įvežtas prekes (1) ir jų įsigijimo arba gavimo metu žinojęs arba, yra pagrindo manyti, turėjęs žinoti, kad prekės buvo įvežtos neteisėtai (2).*

Skunde teigiama, kad LVAT savo jurisprudencijoje (2011-11-18 nutartyje adm. byloje Nr. A143-2619/2011) yra pažymėjęs, jog siekiant asmenį pripažinti skolininku, būtinos dvi sąlygos: šie asmenys turi būti įsigiję arba laikę neteisėtai į Bendrijos muitų teritoriją įvežtas prekes ir, antra, šių prekių įsigijimo arba gavimo metu jie žinojo arba yra protingas pagrindas manyti, kad turėjo žinoti, jog jos (prekės) buvo įvežtos neteisėtai.

Pabrėžiama, kad ESTT praktikoje laikomasi pozicijos, kad tam, jog asmuo būtų pripažintas skolininku, taikomos sąlygos, pagrįstos subjektyviu vertinimu, t. y. fiziniai arba juridiniai asmenys turėjo sąmoningai įsigyti arba laikyti neteisėtai įvežtas prekes. Šie veiksniai tam tikrais atvejais neleidžia asmens laikyti skolininku (žr., pvz., 2004 m. rugsėjo 23 d. sprendimą byloje *Spedition Ulustrans, 2005 m. kovo 3 d. sprendimą byloje Merabi Papismedov ir kt.*). ESTT vertinimu, Bendrijos muitinės kodekso 202 straipsnio 3 dalies 3 įtrauka nereikalauja įrodyti, *jog asmuo tikrai žinojo, kad įsigyja (gauna) neteisėtai į pastarąją teritoriją įvežtas prekes.*

Pareiškėjo tvirtinimu, Prancūzijos bendrovė „O1“, galimai neteisėtai įsivežusi automobilį iš Šveicarijos į Prancūziją, manipuliuodama turimais duomenimis ir dar nebūdama jo savininke, 2013-10-16 išrašė Pareiškėjui sąskaitą faktūrą. Ginčo automobilį bendrovė „O1“ įsigijo pagal 2013-10-17 naudotos transporto priemonės pirkimo sutartį iš Šveicarijos įmonės S1. Tuo tarpu Pareiškėjui automobilis pagal automobilio perleidimo deklaraciją buvo perleistas 2013-10-22.

Pareiškėjas, atsižvelgdamas į Bendrijos muitinės kodekso 4 straipsnio 7 punkte įtvirtintą Bendrijos prekės sąvoką, teigia, kad nagrinėjamu atveju svarbu yra tai, jog automobilį įsigijo iš Prancūzijos įmonės Prancūzijoje, kuri yra Europos Sąjungos narė ir kurios prekės patenka į Bendrijos prekių kategoriją, jo neįvežė iš Šveicarijos Konfederacijos į Europos Sąjungą. Tai, ar Prancūzijos įmonė, įsivežusi automobilį į Prancūziją ir parduodama jį Pareiškėjui, buvo sutvarkiusi visas muitinės procedūras (išleidžiant automobilį į laisvą apyvartą), sumokėjo visus reikiamus mokesčius, Pareiškėjui nebuvo žinoma. Pareiškėjo teigimu, už įvežamas prekes ir jų tinkamą muitinės procedūrų atlikimą yra atsakingas būtent tas asmuo, kuris pirmasis jas įveža į muitų teritoriją, t. y. Prancūzijos įmonė „O1“. Todėl dokumentų, patvirtinančių, kad automobiliui „BMW X5“ Europos Sąjungoje buvo įforminta importo deklaracija bei apskaičiuoti ir sumokėti importo mokesčiai, muitinei pateikti Pareiškėjas negalėjo, nes tokių dokumentų neturi.

Pareiškėjas, atsižvelgdamas į Bendrijos muitinės kodekso 202 straipsnio 3 dalies 3 įtrauką, teigia, kad muitinė netinkamai identifikavo skolininkus, nepagrįstai skolininku pripažino Pareiškėją. Prievolę sumokėti muitą ir su juo susijusius kitus mokesčius turi Prancūzijos įmonė „O1“, kuri

žinodama, kad įveža į Bendrijos teritoriją iš trečiųjų šalių prekę, tinkamai neįformino muitinės procedūrų.

Skunde akcentuojama, kad Pareiškėjas nesiverčia prekyba automobiliais ir jų gabenimas nėra jo veikla, ginčo automobilį Prancūzijoje įsigijo pirmą kartą.

Dėl prekės muitinės vertės

Skunde Pareiškėjas nesutinka su automobilio „BMW X5“ muitinės vertės nustatymu.

Pareiškėjo tvirtinimu, tiek Vilniaus teritorinė muitinė, tiek ir Muitinės departamentas muitinės vertės nustatymui išimtinai remiasi Komisijos 2016-08-10 sprendimo Nr. S-160 (7-110/2016) motyvais, papildomų argumentų ginčijamuose sprendimuose dėl automobilio „BMW X5“ muitinės vertės nustatymo nenurodė.

Pareiškėjas, atsižvelgdamas į Viešojo administravimo įstatymo 8 straipsnį, teigia, jog administracinis aktas turi būti pagrįstas objektyviais duomenimis (faktais) ir teisės aktų normomis, o taikomos poveikio priemonės turi būti motyvuotos. Pagal Bendrijos muitinės kodekso 29 straipsnio 1 dalį paprastai importuojamų prekių muitine verte laikoma sandorio vertė, tai yra kaina, faktiškai sumokėta arba mokėtina už prekes, parduodamas eksportui į Bendrijos muitų teritoriją. Tačiau pagal šio straipsnio b punktą sandorio vertės metodas netaikomas, jeigu prekių pardavimui arba jų kainai turi įtakos bet kokios sąlygos arba aplinkybės, kurių poveikio vertinamų prekių pardavimui arba kainai neįmanoma įvertinti. Importuojamų naudotų automobilių muitinio įvertinimo metodikos 7 punkte numatyta, kad muitinė, vadovaudamasi Bendrijos muitinės kodekso įgyvendinimo nuostatų 181a straipsniu, prieš tai informavusi deklarantą, importuojamo naudoto automobilio muitiniam įvertinimui sandorio vertės metodo netaiko, kai muitinei kyla pagrįstų abejonių, ar deklaruojama naudoto automobilio sandorio vertė lygi visai sumokėtai arba mokėtinai pinigų sumai, ir, vadovaujantis Bendrijos muitinės kodekso 29 straipsnio 1 dalies b punktu, yra pagrindo manyti, kad jo pardavimui arba kainai turėjo įtakos tam tikros sąlygos ir aplinkybės, kurių poveikio automobilio pardavimo sandorio vertei neįmanoma nustatyti.

Pareiškėjo teigimu, tam, kad importuoto automobilio muitiniam įvertinimui netaikyti sandorio vertės metodo, būtinos pagrįstos abejonės, kad deklaruojamoji vertė atspindi sumokėtą ar mokėtiną bendrą sumą (įgyvendinimo nuostatų 181a straipsnis). Atsakovo abejonėms pagrįsti nenurodomi jokie reikšmingi faktai ar aplinkybės.

Priešingai, dar Vilniaus teritorinei muitinei buvo pateikti visi Pareiškėjo turimi dokumentai, t. y. naudotos transporto priemonės sutartis, pardavimo pažymėjimas (kurį pildo buvęs savininkas), sąskaitą faktūra, kurioje nurodyta automobilio vertė yra 2100 Eur. Akcentuojama, kad, papildomai Pareiškėjo iniciatyva užklausus automobilio pardavėją, 2016-06-06 buvo gautas pardavėjo liudijimas, kuriame bendrovė „O1“ patvirtino, kad ji perpirko transporto priemonę „BMW X5“ iš bendrovės S1, įregistruotos Ženevoje, ir kad šis automobilis sugedo Prancūzijoje (variklis HS).

Pareiškėjo teigimu, byloje surinkti įrodymai nesudaro pagrindo išvadai, jog muitinei galėjo kilti pagrįstų abejonių, kad deklaruojamoji vertė atspindi sumokėtą ar mokėtiną bendrą sumą. Todėl nebuvo pagrindo išvadai, jog pardavimui arba kainai įtakos turėjo tam tikros sąlygos ir aplinkybės, kurių poveikio automobilio pardavimo sandorio vertei neįmanoma nustatyti, ir, nagrinėjamu atveju netaikyti sandorio vertės metodo importuotų automobilių muitiniam įvertinimui.

Nurodoma, jog Vilniaus teritorinė muitinė, apskaičiuodama prekės muitinę vertę, vadovavosi Bendrijos muitinės kodekso 31 straipsniu ir rėmėsi duomenimis, kuriuos galima gauti Bendrijoje, t. y. taikė Muitinės departamento aprobuoto VŠĮ „Emprekis“ leidžiamo elektroninio žinyno „Autotransporto kainos Lietuvoje“ (www.emprekis.lt) duomenis (2013 m. spalio mėn.). Tuo tarpu, Pareiškėjo vertinimu, nagrinėjamu atveju ginčo automobilio muitinė vertė turėjo būti apskaičiuota, taikant sandorio vertės metodą pagal Bendrijos muitinės kodekso 29 ir 30 straipsnių nuostatas. Teigiama, jog aplinkybė, kad minėtas automobilis buvo įsigytas iš Prancūzijos įmonės už sąskaitoje nurodytą kainą, nepaneigta. Automobilio su sugedusiu varikliu įsigijimo kaina yra 2100 Eur, o ne kaip nurodoma Vilniaus teritorinės muitinės sprendime, kurį patvirtino Muitinės departamentas, 4462,62 Eur. Daroma išvada, jog maito bei importo mokesčiai turėjo būti skaičiuojami nuo Pareiškėjo nurodytos oficialiuose dokumentuose nurodytos kainos, t. y. nuo 2100 Eur automobilio įsigijimo kainos, ir sudaryti: 210 Eur maitas ir 441 Eur PVM. Atitinkamai,

Pareiškėjo teigimu, turėtų būti mažinami ir priskaičiuoti delspinigiai bei baudos: PVM delspinigiai turėtų būti 113 Eur (pradelsta 854 d. x 0,03 (delspinigių dydis) x 441 Eur (PVM suma), o 10 proc. dydžio bauda už deklaruojamų mokesčių nedeklaravimą – 65 Eur (21 Eur už maito mokesčio ir 44 Eur už PVM nedeklaravimą).

Dėl atleidimo nuo delspinigių ir baudų mokėjimo

Pareiškėjas, vadovaudamasis MAĮ 141 straipsnio 1 dalies ir 100 straipsnio nuostatomis, daro išvadą, kad jis atleistas nuo baudos ir delspinigių mokėjimo, nesant Pareiškėjo kaltės dėl padaryto pažeidimo. Pareiškėjo teigimu, nagrinėjamu atveju jis buvo suklaidintas ginčo automobilio pardavėjo, kuris nurodė, kad jokių papildomų mokesčių už automobilį mokėti nereikės. Pareiškėjas pažymi, jog tai buvo pirmas ir vienintelis atvejis, kuomet jis 2013 m. įsigijo automobilį Prancūzijoje ir, jį atgabenęs į Lietuvą, pardavė nesuremontavęs. Pareiškėjo vertinimu, laikytina, kad automobilio įvežimo iš trečiųjų šalių jis nedeklaravo dėl paprasčiausio žmogiško suklydimo, nes, kaip minėta, automobilį įsigijo Prancūzijoje, kuri yra Europos Sąjungos narė, o automobilio pardavėjas patikino Pareiškėją, jog, įsigyjant automobilį Europos Sąjungoje, jokių importo mokesčių mokėti nereikia. Pabrėžiama, kad, netgi automobilį registruojant Lietuvoje, apie kažkokius mokėtinus mokesčius ar deklaravimą muitinėje niekas neminėjo. Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, Pareiškėjas daro išvadą, jog šiuo atveju jo kaltės dėl padaryto pažeidimo nėra.

Pareiškėjas, atsižvelgdamas į tai, kas išdėstyta, vadovaudamasis MAĮ, PVM įstatymo, Bendrijos muitinės kodekso nuostatomis, prašo Komisijos: panaikinti Muitinės departamento 2017-10-02 sprendimą Nr. 1A-238; panaikinti Vilniaus teritorinės muitinės 2017-07-12 sprendimą Nr. 2TR-19-0016; priimti naują sprendimą – apskaičiuoti importo mokesčius už neteisėtai į Bendrijos muitų teritoriją įvežtą automobilį „BMW X5“, taikant sandorio vertės metodą pagal Bendrijos muitinės kodekso 29 ir 30 straipsnių nuostatas; priimti naują sprendimą ir solidariai atsakingais skolininkais muitinei pripažinti J. I. ir įmonę „O1“; atleisti Pareiškėją nuo apskaičiuotų baudų ir delspinigių.

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės (toliau – Komisija), įvertinusi bylos medžiagą, konstatuoja, jog Pareiškėjo skundas atmetinas, Muitinės departamento sprendimas tvirtintinas.

Ginčas tarp šalių vyksta dėl Muitinės departamento 2017 m. spalio 2 d. sprendimo Nr. 1A-238 dėl mokestinės prievolės įregistravimo Pareiškėjui kaip vienam iš solidarių skolininkų muitinei už neteisėtai į Bendrijos muitų teritoriją įvežtas prekes – automobilį „BMW X5“.

Byloje nustatyta, kad Prancūzijos įmonė „O1“ 2013-10-16 išrašė sąskaitą faktūrą Nr. 44307 Pareiškėjui dėl automobilio pardavimo. Šiame dokumente pardavėjas nurodė, jog automobilis skirtas eksportui, jo kaina – 2100 Eur. „O1“ minėtą automobilį pagal naudotos transporto priemonės pirkimo sutartį įsigijo 2013-10-17 iš Šveicarijos įmonės S1. Ginčo automobilis Pareiškėjui buvo perleistas 2013-10-22 pagal automobilio perleidimo deklaraciją. Pareiškėjas automobilį 2013-11-27 pirkimo–pardavimo sutartimi už 7000 Lt (2027 Eur) pardavė J. I. Pastaroji, 2013-11-27 pateikdama VĮ Regitrai prašymą Nr. 10114194 dėl transporto priemonės registracijos, be minėtos 2013-11-27 pirkimo–pardavimo sutarties ir draudimo liudijimo (poliso), pateikė transporto priemonės registravimo Šveicarijos Konfederacijoje dokumentą Nr. (*duomenys neskelbtini*). VĮ Regitrai automobilis buvo pateiktas su Šveicarijos Konfederacijos (CHE) valstybinio numerio ženklu (*duomenys neskelbtini*). Taigi ginčo medžiagoje esantys dokumentai patvirtino faktą, jog prieš įregistruojant ginčo automobilį Lietuvos Respublikoje, paskutinė jo registracijos vieta buvo Šveicarijos Konfederacija, kuri nėra Europos Sąjungos narė.

Ginčo atveju Komisija 2016-08-10 jau buvo priėmusi sprendimą Nr. S-160 (7-110/2016), kurį įgyvendindamas Muitinės departamentas 2016-09-12 sprendimu Nr. 1A-325 panaikino Vilniaus teritorinės muitinės 2016-02-17 sprendimą Nr. 2TR-19-0010 ir pavedė vietos mokesčių administratoriui atlikti pakartotinį patikrinimą. Vilniaus teritorinė muitinė atliko pakartotinį patikrinimą, susijusį su ginčo automobilio įvežimu į Bendrijos muitų teritoriją, ir pripažino Pareiškėją, J. I. ir Prancūzijos įmonę „O1“ solidariai atsakingais skolininkais muitinei už neteisėtai į Bendrijos muitų teritoriją įvežtas prekes – automobilį ir jiems įregistravo 2060 Eur mokestinę

prievolę. Muitinės departamentas 2017-10-12 sprendimu Nr. 1A-238 patvirtino Vilniaus teritorinės muitinės 2017-07-12 sprendimą 2TR-19-0016.

Kaip matyti iš Pareiškėjo 2017-10-26 skundo, iš esmės Pareiškėjas nesutinka dėl mokesstinės prievolės įregistravimo jam kaip vienam iš solidarių skolininkų muitinei už neteisėtai į Bendrijos muitų teritoriją įvežtą automobilį „BMW X5“.

Nagrinėjamoje byloje pirmiausiai yra aktualus Bendrijos muitinės kodekso 202 straipsnio 3 dalies 3 įtraukos taikymo ir aiškinimo klausimas. Pasisakydama šiuo aspektu, Komisija pažymi, kad pagal minėtą teisės normą skolininkais muitinei tampa asmenys, įsigiję arba laikę atitinkamas prekes ir jų įsigijimo arba gavimo metu žinoję arba, yra pagrindo manyti, turėję žinoti, kad prekės buvo įvežtos neteisėtai.

LVAT, kuris, vadovaudamasis 1999-01-14 Administracinių bylų teisenos įstatymo Nr. VIII-1029 (2016-06-02 įstatymo Nr. XII-2399 redakcija) 15 straipsniu, formuoja vienodą administracinių teismų praktiką aiškinant ir taikant įstatymus bei kitus teisės aktus, 2011-11-18 nutartyje administracinėje byloje Nr. A-143-2619/2011, paskelbtoje „Administracinė jurisprudencija“ Nr. 22, 2011, aiškindamas Bendrijos muitinės kodekso 202 straipsnio 3 dalies 3 įtraukoje įtvirtintą normą, nurodė, jog iš šios normos loginės konstrukcijos matyti, kad joje nustatytos dvi kumuliatyvios (t. y. turinčios egzistuoti kartu) sąlygos asmenį pripažinti skolininku: pirma, šie asmenys turi būti įsigiję arba laikę neteisėtai į Bendrijos muitų teritoriją įvežtas prekes ir, antra, šių prekių įsigijimo arba gavimo metu jie žinojo arba yra protingas pagrindas manyti, kad turėjo žinoti, jog jos (prekės) buvo įvežtos neteisėtai. Netenkinant bent vienos iš šių sąlygų, asmuo negali būti pripažįstamas privalančiu mokėti importo skolą muitinei (importo muitus) minėtos nuostatos pagrindu. Išplėstinė teisėjų kolegija minėtoje nutartyje taip pat nurodė, jog, vertinant, ar yra tenkinama antroji sąlyga, pirmiausia pastebėtina, kad Europos Sąjungos Teisingumo Teismas yra pažymėjęs, jog pripažinimui „skolininku“ Bendrijos muitinės kodekso 202 straipsnio 3 dalies 3 įtraukos prasme taikomos sąlygos, pagrįstos subjektyviu vertinimu, t. y. fiziniai arba juridiniai asmenys turėjo sąmoningai įsigyti arba laikyti neteisėtai įvežtas prekes. Šie faktoriai tam tikrais atvejais neleidžia asmens laikyti skolininku (2004-09-23 sprendimo byloje *Spedition Ulustrans*, C-414/02, 27 ir 28 p.; 2005-03-03 sprendimo byloje *Merabi Papismedov* ir kt., C-195/03, 40 p.). LVAT pastebėjo, kad iš ginčo teisiniams santykiams taikytinų teisės normų, matyti, jog, sprendžiant neteisėtai į Bendrijos muitų teritoriją įvežtas prekes įsigijusio ir (arba) laikiusio asmens pripažinimo muitinės skolininku klausimą, Bendrijos muitinės kodekso 202 straipsnio 3 dalies 3 įtrauka nereikalauja įrodyti, kad asmuo tikrai žinojo, jog įsigyja (gauna) neteisėtai į pastarąją teritoriją įvežtas prekes. Aptariamai sąlygai muitinės skolai atsirasti pakanka nustatyti, kad yra protingas pagrindas manyti, jog asmuo turėjo žinoti, kad įsigijo (gavo) ir (arba) laikė prekes, kurios buvo įvežtos neteisėtai. Europos Sąjungos Teisingumo Teismas dėl Bendrijos muitinės kodekso 202 straipsnio 3 dalyje įtvirtintos frazės „yra pagrindo manyti, turėję žinoti“ 2011-11-17 sprendime byloje *Oliver Jestel* prieš *Hauptzollamt Aachen*, C-454/10, yra pažymėjęs, kad minėta frazė nurodo į rūpestingą ir apdairų subjektą (22 p.).

Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, konstatuotina, jog tam, kad Pareiškėjas būtų laikomas skolininku muitinei, privalu nustatyti dvi kartu egzistuojančias sąlygas: pirma, Pareiškėjas įsigijo neteisėtai į Bendrijos muitų teritoriją įvežtą automobilį ir, antra, šio automobilio įsigijimo metu žinojo arba yra protingas pagrindas manyti, kad turėjo žinoti, jog šis automobilis buvo įvežtas neteisėtai.

Komisija pastebi, kad argumentai, nurodyti Pareiškėjo tiek 2016-06-10 skunde Komisijai, dėl kurio, kaip minėta, Komisija jau buvo priėmusi 2016-08-10 sprendimą Nr. S-160 (7-110/2016), tiek šiuo sprendimu nagrinėjamame Pareiškėjo 2017-10-26 skunde yra analogiški, todėl Komisija jų neatkartoja, nes ir Komisija minėtu ankstesniu sprendimu, ir Muitinės departamentas po pakartotinio patikrinimo juos išsamiai aprašė savo sprendimuose paneigdami, pateikdami išsamią teisės aktų analizę ir paaiškindami, kodėl remiantis teisės aktais buvo įregistruota mokesstinė prievolė.

Komisija, apibendrindama minėtus Komisijos ir Muitinės departamento sprendimų motyvus, pažymi, jog pirmoji sąlyga asmenį pripažinti skolininku pagrįstai nustatyta todėl, jog

ginčo automobilis nebuvo deklaruotas Prancūzijos muitinėje išleidimo į laisvą apyvartą muitinės procedūrai ir už jį nebuvo sumokėti importo mokesčiai, ginčo automobilis neužfiksuotas muitinės duomenų bazėje.

Antroji sąlyga asmenį pripažinti skolininku taip pat nustatyta pagrįstai, nes tai, jog Pareiškėjo ketinamo įsigyti (ir įsigyto) automobilio techniniame pase buvo nurodyta, kad ši transporto priemonė yra registruota Šveicarijos Konfederacijoje (CHE), Prancūzijos įmonė „O1“ 2013-10-16 Pareiškėjui išrašytoje sąskaitoje faktūroje Nr. 44307 dėl transporto priemonės pardavimo nurodė, jog transporto priemonė skirta eksportui, Pareiškėjui turėjo sukelti pagrįstų abejonių, ar automobilis į Europos Sąjungos teritoriją įvežtas teisėtai. Pareiškėjas, veikdamas rūpestingai ir atidžiai, privalėjo su minėto automobilio pardavėju „O1“ išsiaiškinti visas aplinkybes, susijusias su automobilio įvežimu į Europos Sąjungos teritoriją ir jo pateikimu muitinei, pareikalauti pateikti importo mokesčių sumokėjimą patvirtinančius dokumentus, tačiau šių veiksmų neatliko. Be to, iš bylos medžiagos matyti, kad Pareiškėjas nepateikė jokių įrodymų, kad ginčo automobilis, iki įregistruojant jį Lietuvos Respublikoje, buvo registruotas kitoje Europos Sąjungos valstybėje narėje (Prancūzijos Respublikoje). Priešingai, būtent minėtas transporto priemonės registracijos dokumentas, 2013-10-16 sąskaita faktūra Nr. 44307, 2013-10-22 automobilio perleidimo deklaracija patvirtina, kad automobilis buvo paženklintas Šveicarijos Konfederacijoje išduotu valstybiniu numeriu (*duomenys neskelbtini*). Taip pat pastebėtina, jog Pareiškėjas 2013-11-27 pirkimo–pardavimo sutartyje patvirtino, kad J. I. perduodamos transporto priemonės identifikavimo numeris ir kiti duomenys atitinka jos registravimo dokumente nurodytus duomenis.

Kadangi Pareiškėjas 2017-10-26 skunde Komisijai pateikė analogiškus kaip ir ankstesniame minėtame skunde nesutikimo argumentus dėl prekės (automobilio) muitinės vertės, Komisija pažymi, kad dėl automobilio muitinės vertės nustatymo Komisija 2016-08-10 sprendime Nr. S-160 (7-110/2016) detalai aptarė automobilio muitinės vertės nustatymo klausimą, todėl papildomai dėl to nepasisako. Tokiu būdu paminėtina, kad Komisija 2016-08-10 sprendime Nr. S-160 (7-110/2016), atsižvelgusi į tai, kad Pareiškėjas muitinei nepateikė prekių sandorio vertei pagrįsti reikalingų dokumentų ir duomenų, kaip to reikalauja Bendrijos muitinės kodekso įgyvendinimo nuostatų 178–181 straipsniai, konstatavo, jog muitinė teisėtai ir pagrįstai netaikė Bendrijos muitinės kodekso 29 straipsnio 1 dalies nuostatų ir automobilio muitinę vertę nustatė, vadovaudamasi Bendrijos muitinės kodekso 31 straipsnio 1 dalimi, naudodama duomenis, kuriuos galima gauti Bendrijoje, t. y. remdamasi VŠĮ „Emprekis“ 2013 m. spalio mėn. Elektroniniu žinynu „Autotransporto kainos Lietuvoje“.

Pareiškėjas 2017-10-26 skunde taip pat nesutinka su jam apskaičiuota bauda ir delspinigiais. Pareiškėjas, vadovaudamasis MAĮ 141 straipsnio 1 dalies ir 100 straipsnio nuostatomis, laikosi pozicijos, kad jis atleistas nuo baudos ir delspinigių mokėjimo, nesant Pareiškėjo kaltės dėl padaryto pažeidimo. Komisija, nekartodama ginčijamame Muitinės departamento 2017 m. spalio 2 d. sprendime Nr. 1A-238 pateiktų argumentų pažymi, kad Muitinės departamentas, išnagrinėjęs Pareiškėjo prašymą atleisti nuo baudos ir delspinigių mokėjimo, vadovaudamasis MAĮ 141 straipsnio 1 dalies ir 100 straipsnio nuostatomis, teisingai sprendime pastebėjo, jog Pareiškėjas pagrįstai pripažintas solidariai atsakingu muitinei dėl neteisėto prekės – ginčo automobilio, įvežimo į Bendrijos muitų teritoriją. Pareiškėjas jokių kitų įrodymų, pagrindžiančių jo prašymą dėl delspinigių ir baudos panaikinimo, nepateikė, todėl, nesant kitų Pareiškėjo pateiktų argumentų, įrodančių, jog jis nėra kaltas dėl padaryto pažeidimo, Muitinės departamento sprendime pagrįstai konstatuota, kad Pareiškėjas negali būti atleistas nuo jam apskaičiuotų delspinigių ir baudos, remiantis MAĮ 141 straipsnio 1 dalies 1 punkte įtvirtintu pagrindu.

Komisija, apibendrindama tai, kas išdėstyta, konstatuoja, jog ginčijamas Muitinės departamento 2017 m. spalio 2 d. sprendimas Nr. 1A-238 pripažintas pagrįstu ir teisėtu.

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės, atsižvelgdama į išdėstytus motyvus, vadovaudamasi Mokesčių administravimo įstatymo 100 straipsnio 1 dalimi, 141 straipsnio 1 dalimi, 155 straipsnio 4 dalimi, n u s p r e n d ž i a:

Patvirtinti Muitinės departamento prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos 2017 m. spalio 2 d. sprendimą Nr. 1A-238.

Pagal Mokesčių administravimo įstatymo 159 straipsnio 1, 3 ir 4 dalis mokesčių mokėtojas, nesutinkantis su Mokestinių ginčų komisijos sprendimu, turi teisę šį sprendimą apskųsti Vilniaus apygardos administraciniam teismui (Žygimantų g. 2, 01102 Vilnius). Pagal MAĮ 159 straipsnio 2 dalį apskųsti Mokestinių ginčų komisijos sprendimą taip pat turi teisę centrinis mokesčių administratorius, tačiau tik tuo atveju, kai centrinis mokesčių administratorius ir Mokestinių ginčų komisija, spręsdami mokestinį ginčą (arba mokestinio ginčo metu), skirtingai interpretavo įstatymų ar kito teisės akto nuostatas. Skundas Vilniaus apygardos administraciniam teismui turi būti paduodamas ne vėliau kaip per 20 dienų po Mokestinių ginčų komisijos sprendimo įteikimo dienos.

Komisijos pirmininkė

Edita Galiauskaitė

Komisijos nariai

Martynas Endrijaitis

Rasa Stravinskaitė

Andrius Venius

Lina Vosylienė